

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2985/2020
27.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Дирекција за услуге и стандарде ВУ "Дедиње", чији је законски заступник Војни правобранилац, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 427/20 од 03.06.2020. године, у седници одржаној 27.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 427/20 од 03.06.2020. године, у преиначеном делу.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1980/2018 од 15.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде исплати појединачне одређене месечне износе, са законском затезном каматом од дана доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име разлике између исплаћеног и припадајућег војног додатка од 20% на основну зараду у висини минималне зараде исплати појединачне одређене месечне износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да у име и за рачун тужиље уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање РФ ПИО, Филијала Београд, доприносе за здравствено осигурање РФ ЗЗО, Филијала Београд и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијала Београд, на основу, односно износе који су садржани у ставу 1. и 2. изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 79.814,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 427/20 од 03.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, делу става трећег изреке за досуђене доприносе за обавезно социјално осигурање на износе досуђене ставом првим изреке и у ставу четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, и одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој исплати на име разлике између исплаћеног и припадајућег војног додатка од 20% на основну зараду у висини минималне зараде за период од јуна 2015. године до јула 2019. године, новчане износе по месецима, са законском затезном каматом и датумом каматног почетка, као у ставу другом изреке и у преосталом делу става трећег изреке за досуђене доприносе за обавезно социјално осигурање на износе досуђене ставом другим изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 9.000,00 динара, а преко досуђеног до траженог износа, одбијен је као неоснован захтев тужене.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила на преиначени део пресуде, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку у смислу одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка које, сагласно члану 407. став 1. ЗПП, могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене на неодређено време у својству цивилног лица на служби у ВСЦГ, Војна установа „Дедиње“, распоређена на радно место радник за спремање просторије 1. одељка у оквиру погона за одржавање чистоће на ВМА, за које је систематизацијом радних места предвиђена стручна спрема ПКВ, на основу решења тужене од 24.03.2006. године. Решењем јој је одређена и плата која, између осталог, садржи и војни додаток од 15%, у складу са чланом 19. став 2. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ "Дедиње". Решењем од 26.03.2018. године тужила је са 05.03.2018. године распоређена на радно место радника за спремање просторија у сервису за одржавање чистоће, наставља да обавља послове и задатке које је обављала а до доношења нове аналитичке процене плата јој такође остаје непромењена.

Према овако утврђеном чињеничном стању првостепени суд је оценио да је захтев тужиле за исплату разлике за војни додаток основан, јер је тужена требало директно да примени одредбу члана 24. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, којом је прописано увећање коефицијента за радно место цивилног лица од 20%.

Другостепени суд је оценио да је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, због чега је пресуду у овом

делу преиначио и тужбени захтев тужиле за увећање плате по основу разлике за војни додатак одбио. По оцени другостепеног суда, тужиле не припада повећање војног додатка од 20%, јер се на њу не могу применити одредбе Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, већ тужиле припада војни додатак од 15%, предвиђен чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ "Дедиње". Ово из разлога што је ВУ „Дедиње“ и даље у процесу трансформације у војну установу, па тако ни тужиле још увек није стекла статус војног службеника или војног намештеника, да би се на њу могао применити Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да је одлука другостепеног суда заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије ("Службени војни лист" бр. 28/11 и 10/17), прописано је да се цивилном лицу због посебних услова под којима врши службу у Војсци Србије, прописаних чланом 83. став 1. и 2. Закона о Војсци Србије, коефицијент радног места из става 1. овог члана увећава за 20%.

Одредбом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ "Дедиње" од 10.04.2006. године, прописано је да цивилном лицу у установи припада војни додатак због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 96. и 135. Закона о ВЈ), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате, док је ставом 2. прописано да у случају промене одредбе Закона о војсци која регулише исплату војног додатка цивилним лицима на служби у ВСЦГ, промена се директно примењује у установи без посебне измене Правилника.

Чланом 194. Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС" бр. 116/2007, 94/2019), прописано је да цивилна лица на служби у Војсци Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), а министар одбране ће у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис којим ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.).

Одредбом члана 195. истог закона, између осталог, предвиђено је да до ступања на снагу прописа из става 1. овог члана цивилна лица у служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије.

У конкретном случају, тужиле је распоређена у својству цивилног лица у војно доходној установи која послује по принципу стицања и расподеле добити и није ступањем на снагу Закона о Војсци Србије, сходно члану 194. став 1. стекла статус војног службеника или намештеника, па право на исплату плате и других примања (па и војног додатка) остварује по прописима којима се уређује пословање тих установа. Супротно наводима ревизије, правилно је у побијаној одлуци закључено да тужени

није био дужан да тужиљи исплати војни додатак од 20% од основне зараде, имајући у виду наведену одредбу члана 195. Закона о Војсци Србије, јер ВУ "Дедиње" послује по принципу стицања и расподеле добити, а тужиља као цивилно лице у служби у Војсци Србије, запослена у овој установи задржала је још увек сва права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије.

Осталим наводима ревизије се не доводи у питање правилност побијане пресуде, па је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке, применом члана 414. став 1. ЗПП.

Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по овом правном леку тужиља није успела, па је применом одредбе члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**